DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987 **Fq.Con.núm. 33/27** **VII legislatura** **Any 2009** **Núm. 71/Fascicle 2**

Presidència
de la Molt Honorable Sra. Maria Antònia Munar i Riutort

Sessió celebrada els dies 22, 23 i 24 de setembre del 2009

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears. Fascicle 1

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Recomença la sessió i en primer lloc tendrà lloc la intervenció dels grups. El primer és el Grup Parlamentari Mixt i intervendrà en temps dividit.

El Sr. Mayans té la paraula. Deu minuts per cada representant. Té la paraula.

EL SR. MAYANS I SERRA:

Senyores diputades, senyors diputats. President del Govern. Quan ahir l'escoltava, i ho vaig fer amb molta atenció durant tota l'hora que va durar el discurs, esperava, contínuament, un canvi de to, un canvi de volum o un canvi d'actitud que donàs la impressió que hi havia fermesa, que hi havia convicció, seguretat i tot allò que s'espera d'un discurs en allò que vostè volia expressar. Això finalment no es va produir. El que es diu és molt important, però com es diu també ho és, confirma que allò que s'explicant, per començar, convenç la persona que ho expressa. Vostè, ahir, no va fer la impressió que el que deia s'ho cregués.

Vaig a fer dues reflexions preliminars. He cercat a la *web* del Parlament les dades del debat de l'estat de l'autonomia des del 99, per tant dels darrers deu anys, cap any havia estat tan prompte. Pregunt, alguna raó especial per què enguany sigui el 22 de setembre quan molts d'anys era a l'octubre o, fins i tot, algun any al novembre? O simplement és que té por de les dades de l'atur, per exemple, que siguin catastròfiques durant el mes d'octubre i així s'evita un tema menys a discutir?

Si té por, president, vol dir que les seves polítiques no funcionen al cent per cent, encara que ja sé que em dirà que és el canvi de model, el canvi estructural, etc., que són coses molts lentes. Li asseguro que la gent vol un govern fort i no un govern que tengui por. Ara que parlam d'un govern que hauria de ser fort i cohesionat li recordaré el que molts editorials de diaris i notícies senceres deien fa uns dies. No és normal que fa unes setmanes es filtràs la gran reorganització que faria el Govern i finalment s'ha finiquitat amb un tema de dos consellers amb l'excusa de donar un impuls per endavant a la política del Govern. Home! Només faltaria que l'impuls fos per endarrera.

Aprofito per donar públicament l'enhorabona als dos consellers nous. Això, president, ha evidenciat el poc que mana vostè dins els consellers que no són del Partit Socialista. Simplement, i no ho dic jo, ho ha dit també la premsa, que no li han deixat tocar absolutament res més. Li vaig dir el 2007, és un govern de mini governs amb un llast impressionant. Abans de decidir qualsevol cosa per petita que sigui, fins i tot votacions menors al Parlament, s'han de posar d'acord tots per donar el vistiplau. Això fa que sigui, segons molta gent i l'opinió pública també, un govern lent i molt dèbil. I aquesta és la segona reflexió que li volia fer.

Conseqüències, algú d'aquest parlament pot explicar per què està aturat el decret Nadal per tramitar-ho com a una llei amb la possibilitat d'incorporar esmenes que molts de sectors ens demanen com per exemple l'agrícola?, algú ho pot explicar? Algú pot explicar per què no ha entrat dins el Parlament la llei del sòl? Vostè va dir, quan va prendre possessió, que la llei de les lleis, que era la llei o la pedra angular per desenvolupar les Illes. Per cert, si el decret Nadal és resumit i tal vegada massa directe, per dir-ho finament, l'esborrany de la llei que circula és una enciclopèdia d'articles, per dir-ho també finament. Perdó, m'he equivocat amb una cosa, sí que va entrar una llei del sòl al Parlament, però la presentar UM i la va haver de retirar.

Tampoc no s'ha tornat a parlar de la policia autonòmica. Això s'haurà de fer, també, com a una llei, supòs, però clar, aquí cada partit del pacte deu tenir la seva idea de la policia autonòmica o no? Aprofito per recordar, també, a la nova consellera d'Interior el compromís de començar a implantar la policia autonòmica a l'illa de Formentera com a pla pilot, adquirit per l'anterior consellera en roda de premsa a Formentera un dia després que es votàs que no a una proposta meva idèntica al Parlament. El nivell d'inseguretat ciutadana a les Illes és ja preocupant i se suposa que a l'hivern, esperem que no sigui així, però tots els indicis marquen que sí, augmenti. Vostè, Sr. President, ahir, d'aquest tema no en va parlar absolutament res. M'agradaria saber la seva opinió i què pensa fer amb aquest tema importantíssim per a tots.

Aquests són exemples que posen en evidència que si no hi ha un govern fort, cohesionat i amb unitat de criteri la cosa no funciona. Els esdeveniments van vint vegades més ràpids que la política del Govern, quan hi hauria de ser a l'inrevés, i així la recuperació es pot eternitzar. Per cert, parlant de recuperació, ahir quan vaig sortir del Parlament un amic meu em va dir que l'explicàs com era això que el pitjor de la crisi havia passat, però que els efectes encara es notaran molt de temps. Segons vostè, per tant, la crisi haurà durat un any, i punt. Sincerament, i és un consell, evidentment no som ningú per donar consells, però li aconsellaria que això no ho digui més. A la gent li interessa com s'ho farà vostè per donar feina a la gent que no en té; com s'ho farà per allargar la temporada i que la gent pugui cotitzar, almenys, sis mesos; com s'ho farà per conservar els turistes que ens visiten i que no disminueixin; i quines mesures, que això és el més important, quines mesures portarà a la pràctica aquest hivern que ens espera. El resultat pràctic és el mateix tant si hi ha crisi com si no n'hi ha, però perduren els efectes. El resultat pràctic és exactament el mateix.

Ara que han començat a tractar temes puntuals vostè, ahir, no va explicar molta cosa del balanç ni dels resultats pràctics de les mesures per a l'impuls i la recuperació econòmica que aquest parlament ha adoptat per unanimitat durant l'any 2009. Tots vàrem aprovar les mesures que vostè ens presentava per donar-li suport i veure si entre tots podíem tirar del carro. Es va limitar, simplement, a enumerar algunes mesures puntuals, evidentment també importants, sobre la creació de feina en alguns sectors concrets. Tampoc no va dir res sobre la Llei de consells insulars. Sí va reconèixer una cosa, la dificultat d'aplicació de la Llei de dependència, cosa que tothom suposava, encara que siguem la primera comunitat a tenir una llei d'aquesta importància. Com es finançarà?, i finalment, qui la pagarà?

I un tema, Sr. President, que no vull deixar per al darrer, el tema del finançament. Vostè, ahir, aquest tema sí que el va explicar molt bé. Balears, Catalunya i Andalusia són, en teoria, les més beneficiades. Estam d'acord, però així i tot encara que pugem 485 euros per càpita no arribam a la mitjana. En total i en teoria arribaran 500 milions d'euros més. Si no fos així hi ha el comodí del fons de suficiència i la disposició addicional tercera del fons de competitivitat. Dic sempre en teoria perquè s'han de complir moltes premisses per arribar a allò promès, prova d'això és que ningú dels seus socis de Govern no ha sortit públicament i ha dit, com va dir Esquerra Republicana a Catalunya, hem guanyat la partida a Zapatero amb el tema del finançament. Ningú no ha sortit a dir això. Més bé tot el contrari, basta recordar la manifestació del PSM quan li va preguntar sobre el finançament a Zapatero. Jo pregunt, no hauria estat més fàcil posar una quantitat i s'ha acabat la història?

Abans de fer les darreres valoracions finals m'agradaria tractar un parell de temes que vostè va mencionar poc ahir. Va tractar per damunt el tema del sector primari i va tornar a mencionar el pressupost del PDR i poc més. Ens podria explicar què passarà amb la Conselleria d'Agricultura i les seves direccions generals a partir de gener del 2010? Supòs que si és un sector que, com vostè va dir l'any passat, gestiona el 80% del territori a molta gent que ara mateix ens escolta li interessarà saber què passa.

Es va produir l'apagada analògica i el sistema digital ja és l'únic que funciona, pensen o tenen algun pla per millorar, de manera definitiva i eficient, la cobertura a les illes d'Eivissa i de Formentera?

Parlant també d'educació, li recordo al nou conseller els deures, mai millor dit, pendents a Formentera: museu, escola Sant Ferran, ampliació de l'institut. M'agradaria que ens explicàs, president, si en aquests temes hi ha alguna novetat. Parlant també d'assumptes socials, el Consell de Formentera va adquirir un terreny per ubicar-hi la residència de la tercera edat, la consellera respectiva va dir que era un tema que s'hauria d'estudiar. Per tant, què passa? Per què servirà el terreny? Es farà el centre?

He de recordar, també, president, que aquest estiu ha estat un vertader caos quant al subministrament elèctric i de cobertura mòbil a les Pitiüses. Així també com el funcionament de la telefonia fixa. Crec, sincerament, que el Govern hauria d'instar les companyies subministradores o concessionaris a complir uns mínims per oferir uns bons serveis. M'agradaria saber què pensa el Govern d'aquests tres temes. No pot ser que quan fa anys que parlam de Calvià digital, Formentera digital i cablejam de fibra òptica a tota Formentera no puguem fer ni una cridada pel telèfon fix.

Parlant del calendari de transferències als consells insulars? Vostè només va anomenar calendari. Podria especificar, aquest calendari existeix?, no existeix?, les dates, les competències per a cada consell? Com no puc tractar tots els temes acabaré.

El 2007, el 2008 li vaig dir que sempre em trobaria, sempre, per fer feina i per ajudar-li. Li ho he demostrat moltíssimes vegades. Crec que la gent que ara mateix ens escolta vol això de nosaltres, siguem del partit que siguem. El 2008 li vaig demanar diàleg i reunions amb vostè, em va dir que ho intentaria, ha passat un any i res de res. Enguany no tenc rèplica, només tenc aquests deu minuts i vist l'èxit de les meves demandes de reunions li contestaré l'any que ve. Això vol dir que el meu discurs l'haurà d'interpretar com a una opinió o com a una reflexió personal.

En tot cas, president, i acabant com he començat, el convido a Formentera un parell de dies, que encara hi ha raons, a veure si s'anima i faci un discurs amb un poc més de convicció i seguretat. Així no pot anar. Allà, possiblement, podrem parlar un poc més de la menor de les Pitiüses ja que ahir només la va anomenar una vegada per esmentar el tema del centre de dia, un projecte engegat l'anterior legislatura.

Gràcies, president.

(Aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Mayans. La Sra. Marí té la paraula.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Molt Honorable President del Govern de les Illes Balears. Agraïm l'exposició que ens heu fet i per descomptat voldria començar manifestant-vos que Eivissa pel Canvi ofereix el seu suport, colze amb colze, amb la resta de formacions que donam suport al Govern per continuar endavant en aquesta legislatura no exempta de dificultats importants. Malgrat tot, com dèieu vós mateix, president, amb l'esforç de tothom i amb la capacitat emprenedora que caracteritza a la nostra gent farem mans i mànegues per sortir-nos-en de la millor manera possible.

Inevitablement hem de començar referint-nos a la difícil situació econòmica per la qual passen les Illes Balears. No existeix, encara, recuperació a la vista. No n'hi ha tampoc per al conjunt de l'Estat. Mentre la majoria d'estats membres de la Unió Europea ja comencen a oblidar els tan comentats brots verds, l'Estat espanyol continua sent una canya seca. A les Illes Balears, a més, arrossegam un deute de grans dimensions xifrat amb més de 3.000 milions d'euros i un dèficit galopant derivat de la caiguda dels ingressos del Govern. La situació sociolaboral és molt complicada, s'espera que es pugui arribar a un 20% d'atur amb la problemàtica sobreafegida dels treballadors fixos discontinus. Les dades ens mostren a les clares que hi haurà moltes famílies que passaran per situacions econòmiques molt difícils.

Certament, el nou finançament hauria d'ajudar a pal·liar la situació i aconseguir que les Balears no hagin de contribuir al fons de suficiència si no estan situades a la mitjana de l'Estat, però sembla que no serà possible fins a l'any 2012. No ens tornaren trobar, una vegada més, amb una nova estafa consentida per part de l'Estat? El Govern haurà de fer tot el que faci falta per negociar amb l'Estat perquè els acords presos no es demorin. Però malgrat les difícils circumstàncies el Govern ho ha fet correctament en els aspectes que li permeten d'incidir, a partir dels propis plantejaments, a la situació econòmica de les Illes Balears.

Des del meu punt de vista hi ha dos aspectes ben encertats. El vostre compromís de no augmentar la pressió fiscal i tirar endavant el conjunt de mesures immediates, amb partides importants, per fer front a aquesta crisi econòmica. Veurem, en un altre ordre de coses, les pujades d'impostos proposades des del Govern de l'Estat quins efectes tendran sobre l'economia general.

D'altra banda és ja, a hores d'ara, molt important desenvolupar un nou projecte del REB de manera que pugui ser un instrument adequat per complementar el finançament de la nostra comunitat autònoma. He dit en altres ocasions que la millor política social que podem fer ara mateix, a les Balears, és lluitar per un finançament autonòmic mínimament just que ens permeti tenir fons per desenvolupar les polítiques pròpies d'un govern progressista. En aquest punt, Sr. President, la qüestió nacional i la qüestió social es troben íntimament entrellaçades.

Una altra de les iniciatives que com a president del Govern, en ares de l'estalvi, heu dut a terme és l'inici de la reestructuració del Govern amb criteris d'austeritat i eficàcia. Certament ho valoram positivament. Aquesta diputada només hi voldria afegir que per molt que existeixin pactes de govern si per una causa sobrevinguda, com és la crisi econòmica general, hom decideix reestructurar el Govern tothom ha de participar d'aquesta reestructuració, tothom ha de participar dels mateixos criteris per responsabilitat, i el president del Govern hi és el més interessat. En aquest sentit crec que totes les formacions que donen suport al Govern han assumit la seva part alíquota de responsabilitat. Entenem, per tant, que aquesta no és acabada sinó que encara s'està duent a terme. Allò que no es pot permetre de cap de les maneres és duplicar administracions. Si es traspassen competències als consells insulars no se'n poden mantenir de duplicades al Govern. La retallada del pressupost per al pròxim exercici requerirà dels sacrificis i de la paciència de tota la població, caldrà per això predicar amb l'exemple i fer tota la pedagogia necessària.

Abans hem comentat que a la resta d'Europa es besllumen indicis de recuperació, això anirà bé per a la nostra principal indústria, el turisme. En aquest sentit consider que hi ha motius per a la confiança, però que no ens podem despistar i no podem permetre alguns errors com els comesos ara mateix. A Eivissa les discoteques, i per mor d'això molts d'hotels, tanquen un parell de setmanes abans perquè s'han suprimit vols de companyies de baix cost. Tenim un handicap, senyores i senyors diputats, que és el transport, necessitam que el Govern lluiti per garantir el transport de totes les persones que vulguin viatjar a les nostres illes i a tota la gent de les Illes que es vulgui traslladar fora. No pot ser que la manca de vols faci minvar la nostra temporada turística i això passa ara mateix. Hi ha d'haver diàleg constant amb les companyies aèries i casos com el que ara descric no poden produir-se mai, en cap circumstància, en una comunitat que viu del turisme. Cogestió aeroportuària, rebaixa de les taxes i més negociació amb les companyies de baix cost són elements fonamentals per pal·liar aquesta situació.

Com a representant d'Eivissa pel Canvi no voldria deixar sense comentar algunes qüestions que afecten molt directament l'illa d'Eivissa. Necessitam incidir en les infraestructures sociosanitàries. Certament es construirà un nou hospital i centres de salut, i això és molt positiu, però existeix una precarietat molt gran pel que fa a residències geriàtriques i centres de dia i es tracta d'un servei que no es pot deixar abandonat. Per molt que en èpoques de crisi s'hagin de reduir serveis entenc que aquest no està entre els que es poden retallar.

Pel que fa al camp de l'educació entenc que no només s'han de mantenir els plans educatius posats en marxa, hem de felicitar el Govern perquè aquests plans no només s'han mantingut sinó que, a més, s'han estès a molts de centres educatius estan, estam, però, aturats en el Pla d'infraestructures. Així mateix tenim una oferta d'FP estancada que hi hauria de deixar d'estar-hi. S'ha fet un esforç en la protecció del territori, aquest esforç ha de ser una prioritat en unes illes sempre necessitades de mantenir els seus atractius turístics. A l'illa d'Eivissa paraules com "Ses Feixes" i "Sa Caleta" haurien de ser-hi sempre presents.

Finalment, voldria comentar que es poden fer moltes coses que no costen diners i que s'han de dur a terme amb urgència, em referesc, naturalment, a impulsar amb força la tasca legislativa, s'ha de dur a terme l'aprovació de la llei del sòl. Avui en dia existeix una situació caòtica, ajuntaments i consells, per mor d'aquesta manca de legislació fonamental en l'ordenació del territori.

Hauríem de deixar discutit, pactat i aprovat el Projecte de policia autonòmica. Vull aprofitar la referència per desitjar el bo i el millor a la nova consellera del ram, Pilar Costa, que haurà de pilotar amb fermesa els traspassos de Justícia, del tot imprescindibles per acabar amb situacions d'abandonament com la que pateixen en aquests moments, sense anar més lluny, els jutjats d'Eivissa. Mentre es fa la policia autonòmica no aniria malament que s'evitassin topades de les forces de l'ordre amb ciutadans de les Illes Balears a causa de l'ús de la llengua catalana. Tots els membres de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional han de ser informats que el català és una de les dues llengües oficials de la comunitat autònoma, que és la pròpia, i que tothom el pot fer servir sempre que vulgui. Senyores diputades i senyors diputats, ser educat, en principi, tampoc no dispara els pressupostos.

Per acabar, tenint en compte que aviat passarem a la discussió d'aquests pressupostos de la comunitat de les Illes Balears per a l'any vinent voldria fer una crida a la cohesió del conjunt de la comunitat autònoma perquè els pressupostos es facin amb criteris d'equitat entre totes les illes. Fa un any vaig intentar obrir el debat perquè el terme "Illes Balears" no s'usàs com a sinònim de Mallorca, no me'n vaig sortir, no sembla que sigui un debat que interessi gaire. Per a mi això és molt preocupant.

Consider que un dels greus problemes que solen tenir aquests pressupostos és la manca d'equitat pel que fa a la distribució entre illes, però segurament això s'evitaria si creixés la consciència entre tots els membres del Govern, de la Cambra i de la societat en general que les Balears són una entitat formada per quatre illes de les quals una, encara que sigui la més gran, és Mallorca.

Finalment, senyores diputades i senyors diputats, Sr. President, vull apel·lar a la força de les idees. Fa falta formació, fa falta investigació, hem de caminar cap a l'excel·lència i mai no hem d'oblidar que, com deia John Maynard Keynes, "mouen més el món les idees que no els interessos".

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Té la paraula el Sr. Melià. Vull felicitar el Grup Mixt per la seva puntualitat a complir el temps, no és usual.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Veurem si estam en la tònica. Sra. Presidenta, senyores diputades i senyors diputats, Sr. President del Govern, el seu discurs d'ahir inevitablement estava molt centrat en la difícil situació econòmica que travessa el país, coincidim bàsicament en el seu diagnòstic.

És evident i sabut que aquesta crisi no només afecta les Illes Balears ja que té un abast mundial. Ara bé, a les Illes Balears aquesta crisi té algunes particularitats que han de centrar la nostra atenció. Una primera particularitat és la inferior capacitat de resposta dels nostres poders públics. Una inferior capacitat de resposta perquè som la comunitat autònoma amb una capacitat de despesa pública més baixa dins el conjunt estatal i això tot i el nostre innegable esforç fiscal. No oblidem que la despesa pública a nivell estatal suposa el voltant del 40% del producte interior brut, quan a les Illes Balears aquesta despesa pública suposa al voltant del 28% del producte interior brut.

Aquest tema, encara que sigui reiteratiu, no és anecdòtic com demostren les xifres. Des del Govern s'ha afrontat aquesta situació i s'han fixat tres grans instruments per intentar compensar una situació que tots hem qualificat d'injusta. Aquests tres instruments són sabuts: el model de finançament de les comunitats autònomes, les inversions de l'Estat i el règim econòmic especial.

En relació amb el nou model de finançament ja en el debat de juliol d'enguany, li vàrem manifestar que no compartíem la desproporcionada anàlisi satisfactòria que alguns feien i encara fan. Dèiem aleshores que tot i que hi ha una modesta millora, el nostre problema persisteix perquè el nostre dèficit fiscal continuarà essent escandalós. Un dèficit fiscal que segur es mantendrà per sobre del 12% del nostre producte interior brut. La qüestió, però, és que no només el problema persisteix, sinó que a més la modesta millora és encara més tímida d'allò que es calculava.

Resulta que el 2009 havíem de rebre 375 milions suplementaris i sembla que ens quedarem amb 210 i el 2010 havíem de rebre 425 milions i sembla que ens quedarem amb 258. És evident per aquest cantó que no trobam la solució estructural als nostres problemes endèmics de despesa pública, només comparar aquestes petites millores amb la retallada pressupostària necessària de 500 milions d'euros ens dóna una pista de la significació real de la reforma del model.

En relació amb les inversions de l'Estat no negarem que s'han produït alguns avanços importants, com el Conveni ferroviari, però també és veritat que observam que alguns dels compromisos adquirits no es concreten tal i com estava previst. Pensam per exemple en el compromís d'adquisició de finques litorals. Ha costat moltíssim que es pagàs Planícia i s'ha pagat mitjançant les inversions estatutàries quan és evident que aquesta compra no havia d'anar a aquest fons o pensam en l'esperat Conveni de torrents o en la concreció de les inversions en depuradors o pensam en la Platja de Palma i la seva anunciada -i ajornada- reconversió.

Passem però al règim econòmic especial. Vist com ha anat el model de finançament i com arriben les inversions estatals, des d'Unió Mallorquina pensam que a aquesta qüestió li hauríem de dedicar molta més atenció fent una primera aproximació a per on caminarem, per on proposa el president del Govern que caminem. Els pròxims mesos hem de fer un important esforç per intentar avançar en aquest tema. Molts dels nostres sectors econòmics es juguen una part de la seva competitivitat i per tant, convé començar a fer concrecions i propostes detallades, més si tenim en compte que el Govern central amenaça amb una pujada de l'IVA que suposarà un nou fre i un nou entrebanc per a les nostres empreses i els nostres negocis.

Una segona particularitat que presenten les Illes Balears dins aquest context de crisi és la manca de flexibilitat de la nostra capacitat de resposta. Una manca de flexibilitat que té múltiples concrecions, en destacaré dues: l'excessiva burocratització i el centralisme.

En relació amb l'excessiva complexitat i durada dels tràmits administratius, el Govern ha tirat endavant mesures per lluitar contra aquesta xacra, n'és una bona mostra el Decret Llei 1/2009, de mesures urgents per a l'impuls de la inversió, una norma que ha de permetre la modernització dels nostres establiments turístics mitjançant el Pla Renove i una norma que ha de permetre la reconversió dels nuclis turístics.

El problema és que d'aquesta classe de mesures al final es facin lectures restrictives per part d'àrees del mateix govern, dels ajuntaments, dels consells insulars que al final desnaturalitzin i restin força a la pretensió original que, lògicament, és millorar la nostra oferta i dinamitzar la inversió privada gràcies a mesures extraordinàries en uns moments d'atonia.

Per assolir la reactivació econòmica els poders públics no només han de fer inversió i despesa pública, sinó que també fa falta que simplifiquin tràmits per obtenir permisos i autoritzacions o per obtenir ajuts establerts o podríem parlar en aquest mateix sentit de les reserves estratègiques de sòl, de l'anomenada Llei Carbonero, o podríem parlar del decret llei per reduir la durada i feixuguesa de les tramitacions ambientals.

La lentitud administrativa però, no només afecta les tramitacions, també afecta els pagaments dels deutes reconeguts. Al seu discurs vàrem notar a faltar iniciatives per agilitar els pagaments del Govern i per reduir el deute de l'Administració autonòmica, deute tant en les empreses com en els ajuntaments, introduir liquiditat en el sistema té un efecte benèfic sobre l'estructura econòmica del país i és una necessitat peremptòria.

El centralisme també és un element que acaba restant flexibilitat i en conseqüència ens acaba passant factura econòmica. Des d'Unió Mallorquina defensam que els nostres ports i aeroports siguin gestionats des d'aquí ja que això ens permetria influir en les taxes aeroportuàries o en les freqüències de vols, aspectes tots dos que lògicament són fonamentals per a l'economia turística del país, com defensam la gestió del nostre litoral i de les nostres platges, espais dels quals lògicament no importa posar en evidència la seva importància.

Defensam més i millor seguretat ciutadana i per tant, defensam l'empenta decisiva a la policia autonòmica. Lògicament també reconeixem que en aquest camí hem fet passes importants, el traspàs del Port de Cabrera em sembla una bona mostra.

Una tercera particularitat de les Illes Balears és la baixa qualificació de la nostra mà d'obra que es troba relacionada amb un creixement demogràfic que ha assolit uns percentatges poc comparables amb altres països i regions del nostre entorn. Aquesta particularitat ens obliga a redoblar els esforços tant a nivell de formació i d'aconseguir millorar la qualitat de l'ocupació com a nivell d'integració i de dimensionament dels serveis públics per donar resposta a la situació.

La immigració és un tema on és molt fàcil ésser acusat de xenòfob o de racista, però és possiblement un dels grans reptes del país. Un repte que encararem adequadament si no ens dedicam únicament i exclusivament a ésser políticament correctes.

Per a Unió Mallorquina la cohesió social és un objectiu fonamental de l'acció pública del Govern. Una cohesió que s'ha de fonamentar sobre la llengua i cultura pròpies de les Illes Balears. Una cohesió que té com a eix bàsic lluitar contra l'atur i per a una ocupació de més qualitat. Una cohesió que aconseguirem en la mesura que la nostra política social eviti l'exclusió, es preocupi dels sectors vulnerables, ofereixi uns serveis públics de qualitat i accessibles per a tothom i ens possibiliti un bon funcionament de les accions social.

En tota aquesta matèria reconeixem la important i encertadíssima tasca que fa la Conselleria d'Afers Socials, no només amb el desplegament de la Llei de dependència, sinó també amb la recent aprovada Llei d'Afers Socials. La cohesió social és evident que no s'assoleix posant en qüestió la normalitat de l'ús de la nostra llengua.

Sr. Antich, a Unió Mallorquina les línies estratègiques del Govern per lluitar contra la crisi ens semblen correctes. No pujar la pressió impositiva ens sembla una cosa de sentit comú, que ja es veu que a vegades és el manco comú dels sentits. Castigar el consum i restar competitivitat a les empreses mitjançant mesures fiscals ens sembla el contrari d'allò que s'ha de fer. Intentar mantenir la capacitat inversora és una fita informadora que serà difícil assolir ateses les restriccions pressupostàries. Apostar per avals, per préstecs, per crèdits tous, per línies de finançament als emprenedors és la forma d'intentar dinamitzar el teixit productiu i reactivar l'economia. No ens cansarem de recordar que per redistribuir la riquesa primer se n'ha de crear, de riquesa.

El suport d'aquest govern a la indústria, a la principal indústria del país, és innegable. La interlocució, la promoció amb el Pla de màrqueting, la figura de Rafel Nadal, la preservació del territori com a evident actiu turístic, la modernització hotelera són mostres fidedignes que en uns moments realment delicats el Govern està a peu d'obra intentant ajudar aquest sector tan important per al país.

En aquesta línia pensam que el Govern ha d'avançar en plantejaments de noves normatives que eixamplin les modalitats turístiques que poden ser objecte de comercialització. Pensam que hem d'estudiar la via dels condohotels com a una fórmula per donar més rendibilitat i productivitat a la nostra indústria turística, que lògicament aquest és un dels handicaps que darrerament arrossega amb més força.

Sr. Antich, en moments difícils com els actuals, allò que la societat reclama és valentia i coratge. Les mesures innovadores i valentes que ha pres el Govern, com els decrets lleis assenyalats, com la Llei Carbonero, han estat aplaudides i mereixen bones respostes del sector privat. En aquesta línia de decisió, de determinació i de flexibilitat és en la qual el convidam a continuar.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Melià. També faig extensiva la felicitació a aquest portaveu.

A la Mesa i a Junta de Portaveus s'ha decidit a sol·licitud del Govern que les respostes per part del president seran després de la intervenció de tots els grups que donen suport al Govern, Grup Mixt, el Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i Grup Socialista. És així?

Doncs pel BLOC té la paraula el Sr. Barceló.

EL SR. BARCELÓ I MILTA:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. President, no hi ha dubte que al discurs d'ahir ens dibuixareu un escenari difícil, complicat, molt complicat, una situació que ens costarà superar, un panorama que sens dubte podríem qualificar d'emergència i és real, ben real. Tots sabem que no en som els responsables, de la crisi econòmica. No s'ha generat aquí a les Illes i tenim les possibilitats que tenim per ajudar a solucionar-la, però està clar que l'excessiva dependència que el nostre model econòmic ha tengut de la bombolla immobiliària i de la construcció ha agreujat les conseqüències de la crisi. En tot cas, la nostra responsabilitat és fer tot el possible per frenar-la i perquè els seus efectes siguin el manco dramàtics possible.

Des del Grup Parlamentari del BLOC per Mallorca i PSM-Verds hem estat des d'un primer moment ben conscients de les dificultats que ens venien a sobre. Des d'un primer moment hem advertit de la necessitat de prendre mesures, però també sabíem i sabem que són molt migrades les nostres forces i capacitats, les forces i capacitats de les Illes Balears, per fer-hi front amb tota l'eficàcia que desitjaríem.

Més diré, fa anys que parlam d'insostenibilitat progressiva, del perill de col·lapse, fins i tot d'irreversibilitat d'algunes actuacions. Fa anys que anunciam que aquesta situació en què ens trobam ara havia d'arribar, no certament referida a la situació financera global més imprevisible per a nosaltres, però sí a la crisi d'un creixement compulsiu basat en el consum del territori, l'economia especulativa i en el referent exclusiu dels rècords quantitatius. Així durant anys hem assolit per exemple rècords en llicències urbanístiques, en constitució d'hipoteques, en increment de preus al consum, en increments de població i també en abandonament prematur dels estudis o en fracàs escolar per posar alguns exemples dels rècords que hem obtingut en els darrers anys a les Illes Balears.

Fa més d'un any en el debat de finals de juliol del 2008 començava la meva intervenció amb aquestes paraules: "hi ha crisi, és evident que podem dir ben clar que estam en crisi", i acabava dient: "és el moment de posar les bases de bon de veres per a aquest canvi de model, consensuat amb tots els sectors, un canvi que repercuteixi en una millor competitivitat de les Illes Balears i en una major qualitat de vida dels ciutadans de les Illes Balears. Això no evitarà les causes de la crisi que tothom sap -com he dit abans- que són alienes a les Illes Balears, però sí que permetrà afrontar millor aquesta situació".

Avui, un any i escaig després, són paraules plenament vigents, amb un agreujant. Les circumstàncies econòmiques han empitjorat i la situació és més difícil. Malgrat les mesures que el Govern de les Illes Balears ha posat en marxa, mesures clares i necessàries, però sovint limitades per l'abast de les nostres competències. Tanmateix la situació ha empitjorat, basta veure l'evolució de l'atur o les dades de la temporada turística que ara mateix està acabant, però no ens podem instal·lar en el pessimisme ni llançar missatges catastrofistes, seria una irresponsabilitat, un atac a la línia de flotació de la nostra economia, sobretot quan una part de la crisi actual és una crisi de confiança.

Ben al contrari, hem de ser realistes, però no hem d'oblidar ni menys valorar els nostres potencials, la nostra capacitat de recuperació que ens situa en una posició favorable per remuntar l'actual moment, però per a tot això, Sr. President, no basten les paraules. Calen actuacions, calen noves mesures i sobretot cal un nou enfocament, una nova visió, un canvi radical en el missatge que han de percebre els ciutadans i ciutadanes. Si hagués de definir aquest missatge ho faria amb quatre paraules: austeritat, imaginació, solidaritat i reivindicació.

Austeritat, imaginació, solidaritat i reivindicació, m'explicaré. Austeritat, és evident -i vostè Sr. President bé ho exposà ahir a la seva intervenció- que cal redimensionar la despesa pública. Han arribat els anys de les vaques magres i ningú no gosa aventurar quan s'acabarà. Esperem que no durin els set anys de la història bíblica. Per tant, hem de tenir molt clar que cal canviar el paradigma en base al qual ha funcionat el nostre país.

Austeritat i rigor per tant en comptes de malbaratements, col·laboració i participació en comptes de prepotència, honestedat en comptes de corrupció. No hem de planificar pensant en un futur proper on novament els ingressos ragin abundosament, no ens hem d'agafar la crisi com un simple compàs d'espera, com un parèntesi que prest es tancarà, com una mena de malson del qual després despertarem i s'haurà acabat. No, al contrari, crec que hem de fer bona la frase d'Einstein quan deia que enmig de les dificultats s'hi amaga l'oportunitat. Les actuacions que posem en marxa per tant han de tenir un objectiu clar, han de bastir un sistema econòmic que estigui, en la mesura del possible, més preparat per afrontar una situació com l'actual.

No podem tornar dependre del creixement desorbitat del sector de la construcció, i molt manco d'un sistema basat en l'especulació i el guany fàcil. La construcció, que durant anys va propiciar importants xifres d'ocupació laboral, que ara per cert s'han convertit en altes xifres d'aturats, i que també va proporcionar tants d'ingressos tant a nivell municipal com autonòmic, ingressos que ara s'han acabat, no pot ni ha de tornar als nivells d'anys anteriors. No podem tornar al passat perquè ja en coneixem les conseqüències en el medi ambient i en el model econòmic.

No podem tornar a malbaratar recursos públics en obres faraòniques, moltes innecessàries, que sobredimensionen aquest sector, i que eixuguen les arques per quan veritablement sigui necessària la inversió pública. No podem caure una altra vegada en la irresponsabilitat d'un deute injustificat i massa sovint injustificable. No podem consentir un sistema públic gestionat amb les premisses de la malversació i la corrupció. No podem tornar al passat.

La fallida del model neoliberal ens ha de permetre afrontar temes que durant anys han estat tabús. El respecte al medi ambient, la formació, la innovació o la qualitat per damunt i per sobre de la quantitat han de ser les nostres senyes de futur. El canvi de model econòmic, però també territorial i de mobilitat, no pot quedar en paraules. Hem de corregir l'actual model i anar ben alerta de caure un altre cop en els paranys i en els errors del passat, com fan alguns, per exemple, insistint en nous projectes urbanístics que duen a més consum de territori i que no són més que repetició dels models anteriors. Tornant a aprofitar les frases que deia Einstein, si vols canviar els resultats, no facis sempre el mateix.

Sr. President, sense deixat el tema de l'austeritat i de la bona gestió, hi ha un aspecte en què consider que podem coincidir totes les forces polítiques presents en aquesta cambra. Cal racionalitzar l'Administració pública de la nostra comunitat, i per això una part del camí, la tenim per escrit a l'Estatut d'Autonomia. Hem d'eliminar duplicitat de funcions, solapaments, interferències..., en definitiva, hem d'avançar amb rapidesa i efectivitat en el traspàs de les competències que els són pròpies als consells insulars, traspàs que ha de suposar una reducció de l'administració del Govern de les Illes Balears. En època de crisi no és comprensible que es poguessin mantenir dues estructures paral·leles, jo afegiria que ni en època de crisi ni mai. Vostè ahir també ho va apuntat, tot i que per jo va descuidar un aspecte: que tal i com marca la llei, sense revisar, adequar i actualitzar el finançament dels consells insulars, aquest procés serà incomplet, i cal afegir també la necessitat d'assegurar les inversions necessàries en les competències no transferides, especialment en els casos de Menorca i Eivissa i Formentera. En conclusió, racionalitzar l'arquitectura institucional de la comunitat autònoma és també dur a la pràctica mesures d'austeritat i de bona gestió.

Però això no es pot fer des de la premissa de la demonització de la cosa pública, no es pot caure en la temptació populista d'un missatge fàcil i demagògic de crítica a allò que significa la gestió pública i fins i tot jo diria que la política i els polítics. No ens podem limitar a cercar titulars amb mesures superficials; ben al contrari, les polítiques de l'austeritat i la racionalitat en la despesa es poden fer, s'han de fer, des de la defensa d'allò públic, des de la defensa de l'estat del benestar, des de la defensa de les inversions públiques, des de la defensa de les polítiques fiscals progressives i de les polítiques socials: dependència, salut, habitatge, ocupació... És per això, Sr. President, que hem de dur a terme les mesures que calguin abans que reduir serveis públics bàsics i essencials en èpoques de crisi. Si esdevenen moments d'enorme dificultat econòmica de la nostra societat senzillament no es poden eliminar o reduir dràsticament els serveis públics, sigui educació, sigui salut, siguin serveis socials, sigui transport, etc. Això no suposaria més que gravar encara més la dificultat de les nostres famílies.

Però continuaré. Imaginació. Imaginació, Sr. President, imaginació perquè en aquest escenari de crisi les inversions públiques siguin el més rendibles possible des del punt de vista social. Cal imaginació per donar suport a l'economia productiva més enllà de la simple subvenció, a través, per exemple, del Pla d'indústria o del suport a la innovació, temes en què vostè ahir feia èmfasi en el seu discurs. Cal posar noves eines a l'abast de les empreses, cal facilitar-los l'obertura de nous mercats, cal fer possible que s'obrin noves escletxes que, per petites que siguin, suposin en un futur nous àmbits de creixement. No és tasca senzilla, no ho ha estat mai, però tampoc mai no havia estat tan necessària. Només així aconseguirem tornar a crear llocs de feina, que és en definitiva, des del nostre punt de vista, la millor de les polítiques socials.

Però això no es fa d'un dia per l'altre, i per tant imaginació també, Sr. President, perquè els més desvalguts no es vegin enfonsats per una crisi de la qual mai no han estat culpables, encara que alguns ho vulguin fer veure així, una crisi que colpeja fort i dur aquells que estan patint com a espectadors, que veuen com s'ensorren les seves il·lusions i esperances. Per això també solidaritat; cal que els aturats -som conscients que seran molts aquesta tardor, més de 70.000 per l'octubre ens anunciava la consellera de Treball-, que les famílies sense ingressos, que totes les persones en risc d'exclusió social tenguin l'aixopluc d'aquest govern. Per al nostre grup parlamentari és un deure ideològic, però també humanitari. No fer-ho així seria caure en el pitjor dels darwinismes socials.

Però la crisi no ens ha de fer oblidar altres temes importants per a un govern progressista, com seria el de l'aprofundiment democràtic. La participació ciutadana, a través, per exemple, de les consultes populars -que a alguns els fa tanta por, com hem vist recentment, hi ha hagut una certa polèmica a altres indrets-, o el desenvolupament de la carta de drets socials prevista a l'Estatut d'Autonomia, en serien alguns dels exemples que voldria posar a reivindicar i desenvolupar en els pròxims temps. Aprofundiment democràtic en tots els temes, també en els lingüístics. Hem de cuidar la nostra llengua com a llengua comuna, de trobada, de cohesió social; en canvi no deixam de tenir notícies d'agressions per motius lingüístics que han de merèixer el nostre rebuig i l'exigència a les institucions implicades de l'aclariment dels fets. No poden passar més casos com el denunciat recentment per un jove, agredit a l'aeroport de Palma per parlar en la nostra llengua; encara, per cert, esperam les explicacions del delegat del Govern espanyol.

Austeritat i imaginació, solidaritat i reivindicació.

Senyores diputades, senyors diputats, és legítima, lògica i desitjable la confrontació política, és inherent a una veritable democràcia, però també és legítima la col·laboració quan els superiors interessos del país així ho demanen. En aquest sentit destacaria l'exemplar reacció de tothom davant l'atemptat terrorista que ens va colpejar aquest estiu. Crec que l'actual situació d'emergència requereix de la unitat de tots per aprovar mesures efectives contra la crisi, i l'actual situació també requereix de la unitat de tots per la reivindicació.

Sr. President, coneix vostè perfectament quin és el nostre parer sobre la política del Sr. Zapatero. Hem criticat algunes mesures de dubtosa utilitat social com podia ser el descompte dels 400 euros de l'IRPF, que ara l'Estat, per cert, s'està plantejant tornar enrere; o altres mesures com fer pagar a les comunitats autònomes, que ja estan ofegades, determinades polítiques de l'Estat. Ho hem vist, ho veim encara actualment, amb les dificultats que tenim per aplicar la Llei de la dependència, una legislació estatal que ha recaigut sobre les comunitats autònomes que ha de fer front, en el nostre cas, a més, amb grans dificultats, a unes nombroses necessitats cada vegada creixents i a les quals no podem fer front, i l'Estat no hi posa el que hi hauria de posar de la seva part. Però és que l'Estat no s'atura de fer qüestions com aquestes, perquè a més recentment ho hem vist amb les subvencions per a la compra de cotxes, no consensuada amb les comunitats autònomes, a les quals pràcticament se'ls va exigir que fessin una aportació del 25%, i, a aquesta comunitat autònoma, no li va quedar més remei que afegir-s'hi, com ho varen fer la resta de comunitats autònomes. Fins i tot darrerament ho hem vist amb el subsidi dels 420 euros per aturat, que hi va haver declaracions d'alguns responsables ministerials en el sentit que volien que es pagassin per part de les comunitats autònomes. En tot cas la reacció del Govern de les Illes Balears va ser ràpida en aquest sentit de, lògicament, avançar-se i dir que de cap de les maneres no ho podria assumir la comunitat autònoma de les Illes Balears.

I, és clar, la nostra discrepància amb la política del Sr. Zapatero també, també, és amb el nou sistema de finançament. No compartim, Sr. President, la seva satisfacció sobre el model de finançament. Des d'aqueixa mateixa tribuna, ara fa aproximadament dos mesos, ho deixava clar; deia que vostè, jo, tots, hem passat pel calçador, que ens hi han fet passar per una raó molt senzilla: perquè, ara com abans, fora del sistema s'està pitjor. Deia que en això crec que res no ha canviat; les Illes Balears som amb diferència des de fa molta estona la comunitat autònoma que en comparació aporta més recursos a les arques estatals, mentre que sistemàticament som la comunitat que ha rebut manco finançament i manco inversió estatal per càpita, i vull remarcar-ho, perquè són els dos elements en què hem estat sempre per davall de la mitjana, finançament i inversió estatal per càpita. La seva satisfacció, per tant, crec que és una qüestió de fe, fe en l'Estat, que en el cas dels dos grans partits estatals esdevé entrega incondicional quan els seus governen a Madrid. Vostè confia que el Govern de l'Estat complirà la seva paraula, mentre que des d'una posició nacionalista i progressista som conscients, perquè ho hem vist massa vegades, que els compromisos de l'Estat molt sovint no es compleixen.

Malauradament per al nostre país, els estudis que es comencen a fer sobre el nou sistema de finançament pens que ens estan donant la raó. Basta llegir-se el recent anàlisi que ha fet la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada per adonar-se que tal i com vaig avançar en el debat del passat mes de juliol les Illes Balears probablement tornaran a quedar per sota de la mitjana estatal, digui el que digui el Govern espanyol, i això sense esmentar l'enorme deute històric que el Govern de l'Estat, com sí ha fet, per cert, per exemple amb Andalusia, es nega a assumir.

Reivindicació, Sr. Antich, unitat i reivindicació. Li pertoca, a vostè, liderar aquesta reivindicació; li pertoca cercar i defensar les fórmules que facin possible que la injustícia no es perpetuï. Finançament, cogestió aeroportuària, transferències de justícia; descomptes en el transport per a residents no comunitaris, una exigència de fa molts d'anys; la signatura immediata, per exemple, del conveni del tramvia; la declaració dels serveis públics de vols amb la península, també molt reivindicada, especialment per Menorca i per Eivissa; el règim especial de les Illes Balears..., un rosari de temes en què el nostre grup voldria veure un parlament unit al seu darrere en una clara positura d'exigència i reivindicació davant l'Estat.

Sr. Antich, he dit abans que les Illes Balears tenen un enorme potencial econòmic, però hem de ser ben conscients que mai no el podrem desenvolupar si ens ofega l'espoli fiscal que patim. Basta veure un exemple: malgrat les dificultats que hem tengut en aquesta temporada turística, les Illes Balears pens que han aguantat molt millor que altres zones de l'Estat espanyol. Amb un sistema de finançament just i amb els instruments que Madrid ens nega, per exemple la gestió dels nostres aeroports, la situació econòmica actual de les nostres illes estic convençut que no seria tan dura com és actualment. Quan aquí les coses anaven bé, quan les nostres aportacions a l'Estat no deixaven de créixer, nosaltres aportàvem, i aportàvem molt, moltíssim, a l'Estat. La pregunta és per què quan la situació s'està invertint, per què quan la nostra renda per càpita està baixant, per què quan els nostres índexs de creixement ara són negatius i hem de retallar les nostres previsions pressupostàries, per quina raó lògica hem de continuar transferint bona part dels nostres fons a Madrid, sota la disfressa, des del meu punt de vista, d'una mala entesa i falsa solidaritat. Vivim enmig de l'absurd, un absurd injust i cruel per a la nostra terra, perquè no es pot qualificar d'altra manera més que d'absurda aquesta situació.

Sr. Antich, cal que les Illes Balears diguin prou, cal que vostè com a president del Govern encapçali aquesta reivindicació, cal que la unitat de les forces polítiques es demostri amb el suport a unes mesures econòmiques pròpies, però també amb l'exigència d'allò que ens pertoca i sistemàticament se'ns nega.

És evident que si no haguéssim hagut de fer front a importants forats pressupostaris herència de la mala gestió del passat, importants forats pressupostaris de la mala gestió del passat, i no tenguéssim el mal finançament històric que patim, pens que podríem afrontar l'actual situació econòmica amb moltes més possibilitats. De fet, si aquesta situació continua així, si els nostres ingressos continuen caient, si no hi ha una gran millora del finançament, i pareix que fins que no es torni a canviar el sistema estam condemnats a continuar amb el finançament que tenim ara, ens agradi o no ens agradi, i en canvi per altra banda les necessitats socials, les educatives, les sanitàries, etc., continuen creixent, agradi o no haurem d'entrar a valorar en un futur ben pròxim la revisió de la nostra fiscalitat, amb mesures segurament difícils però també segurament necessàries. No podem descartar res sense garantir que complirem la nostra gran responsabilitat, que és la de garantir els serveis públics a les Illes Balears. Per a nosaltres, per tant, la línia de gravar les rendes més altes o la d'explorar la fiscalitat ecològica són possibilitats que no hem de descartar. És un debat obert que l'Estat, per cert, ja s'ha plantejat, per ventura no amb les mesures més adequades ni amb les que nosaltres

compartiríem, però sí que s'ho ha plantejat. O amb una altra mesura també molt clara: ara disposam d'una agència tributària pròpia, per tant crec que entre altres qüestions aquesta agència tributària pròpia ha de tenir, hem de tenir, com a bandera la lluita contra el frau fiscal.

I encara una altra qüestió afegiria jo: la situació actual requereix un esforç en la despesa pública, per això cal replantejar, des del nostre punt de vista, els límits a l'endeutament que marca l'Estat. Per fer front a moments de crisi com l'actual són molts els països que han optat per la despesa pública; són moments en què es requereixen inversions públiques, despesa pública, i per tant modificar les limitacions actuals a l'endeutament potser no queda més remei.

Senyores diputades, senyors diputats, la meva intervenció ha tengut com a única intenció cercar un nou escenari, un escenari millor per al nostre país. És urgent i és necessari. Hauríem de recordar en aquest sentit les paraules del poeta Anselm Turmeda, que ja en el segle XIV ens deia: "No sé per quina raó els meus fills m'han avorrida, ni per què divisió entre ells és establida; si ma gent era unida, viuríem segurament". És la nostra oportunitat, no la desaprofitem.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Barceló. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diéguez.

Sr. Diéguez, té la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sra. Presidenta. Señoras y señores diputados. Sr. Presidente, por tercera vez en esta legislatura comparece para debatir sobre el estado de nuestra autonomía, con su discurso de ayer.

En primer lugar querría agradecerle que en su discurso de ayer no nos sacara ningún conejo de la chistera, porque estamos demasiado acostumbrados aquí a oír discursos con esos simpáticos roedores en la chistera del orador, roedores que complacen un día y normalmente decepcionan mil. Hemos visto muchísimos ejemplos de debates en los que venía un presidente aquí, sacaba un conejo, por ejemplo, qué sé yo, billetes a 27 euros; complacía un día, obtenía titulares y luego defraudaba 1.000. Todos aquellos conejos tenían la mixomatosis desde el día de su nacimiento. Por eso, Sr. Antich, lo primero que hacemos es darle las gracias porque haga un discurso serio y riguroso, sin conejos ni sorpresas de esas características.

Miren, se suele decir que el debate del estado de la autonomía es un debate de pasado y que el debate de presupuestos es un debate de futuro. Yo no estoy del todo convencido de ello, pero empezaré mi intervención revisando lo que ha sido este año desde nuestro punto de vista. Y tenemos que empezar diciendo que ha sido un año de paradojas. ¿Qué es una paradoja? Una paradoja es lo opuesto a lo que se considera cierto, es un contrasentido pero con sentido, y empezaré por la primera paradoja. La primera paradoja, y la hemos ya oído incluso esta misma mañana, la de los desunidos que critican la desunión de los unidos.

Decían, desde la oposición, Sr. Presidente, que su gobierno no duraría, que era débil, que le faltaba unidad, que las crisis internas le consumirían y, sin embargo, es la tercera vez que usted en esta legislatura se presenta a un debate sobre el estado de la autonomía. Mire, la historia de los pueblos antiguos, prácticamente en todas las civilizaciones, está plagada de leyendas en las que se cuenta que, estando el heroe local librando batallas con un enemigo, normalmente superior y mejor pertrechado, que para eso es heroe local, por esa intervención divina o a veces sobrenatural que ayuda siempre a los buenos, las flechas que arroja a los enemigos se vuelven contra ellos mismos, y así encontramos ejemplos desde la irreductible Covadonga hasta la dinastía Ming en China, en todas partes.

Comenzaba, decía, y desde los escaños del Partido Popular oíamos decir que el Gobierno era una especie de jaula de grillos que no se entendían entre sí, que su presidencia era débil, pero quien cayó fue su portavos, su primer portavoz que se fue a Washington. Llegó la segunda portavoz, que se hizo cargo del muerto, y lanzó también sus flechas: que si hexapartito, que si su gobierno era inestable, que su presidencia era débil, que si no se entendían, intervención sobrenatural, las flechas se volvieron contra ella; su cargo era inestable, su presidencia era débil y desde luego en sus filas no se entendían, y así cayó la segunda portavoz, que se fue a Bruselas.

Mientras, su gobierno ha ido aprobando todas las leyes que ha presentado, aprobando presupuestos, negociando la financiación autonómica, la concertación social para salir de la crisis, etcétera. En abierta paradoja, desde la oposición los que acusan a su gobierno de estar dividido, para demostrar que no están divididos acuerdan dividirse el cargo de portavoz parlamentario y eligen a su tercer portavoz, pero esta vez con fecha de caducidad para que pueda haber un cuarto portavoz que asumirá la segunda parte del tercer ciclo de portavocías en el cuarto año de la séptima legislatura. Con ello ganan en un punto hasta a sus colegas del Ayuntamiento de Palma que sólo han incinerado un par de portavoces, de momento.

Así pues, las flechas que lanza la oposición, los argumentos que ha empleado la oposición caen sobre ellos mismos, como maldición divina o fenómeno sobrenatural para los que sean descreídos. Esperemos que poco a poco vayan recobrando la estabilidad y la unidad, para que puedan seguir denunciando, con alguna pulcritud, que su gobierno, Sr. Presidente, es inestable y no está unido, ya que no queda muy coherente acusar de inestabilidad y desunión desde la más profunda inestabilidad y desunión.

Vista la primera paradoja, la de los desunidos que critican la desunión de los unidos, pasaremos a la segunda, que nos dice que el pasado es el presente, actualidad. Durante estos dos últimos años hemos estado viviendo una actualidad bicéfala, por un lado, una actualidad agitada y convulsa, que tiene conmocionada a la opinión pública, se trata de la actualidad generada por acontecimientos sucedidos en la anterior legislatura, a consecuencia del asalto generalizado al presupuesto público y que se sustancia día a día en los tribunales. Y por otro lado, una actualidad que se produce a consecuencia de la actividad de gobierno, esa es la actualidad del gobierno.

Sobre la primera, como es más propia de tribunales y sucesos que de crónica parlamentaria, obviaré cualquier comentario. Pero no podemos menos que resaltar que las historias de la corrupción que día a día vemos en los tribunales y que consumen páginas de actualidad, no son la actualidad de este gobierno, sino la sombra alargada de un anterior gobierno, que se proyecta hasta el presente. Es decir, tenemos, hemos tenido la desgracia de que fenómenos del pasado constituyen actualidad del presente, es la segunda paradoja.

Pero con ello entramos en la tercera, la tercera paradoja es la siguiente: el diálogo es un arma más fuerte que la fuerza propiamente dicha. Desde un pensamiento de derechas es difícil entender que la negociación y el diálogo sea una virtud, eso sí, se dice en los actos institucionales, fiestas de pueblos y cosas así, pero en la práctica normalmente no se suele, pues se considera normalmente que el diálogo es una consecuencia de la debilidad. Para la derecha, esclerotizada tal vez por atavismos ideológicos, lógico es que el líder imponga su voluntad, que mande y dirija; que se quiere hacer un velódromo en un año que lo haga, y cuando lo hace le alaban como gran gestor, y el grupo, obediente y sumiso, adopta como lema de combate el orgullo de la gestión del líder: "*complit*", hemos cumplido, nosotros hemos cumplido, somos grandes gestores, larga vida al líder.

Desde una perspectiva de izquierdas el diálogo tiene más virtudes que defectos, cuando se negocia, si los que negocian están por el bien colectivo, se amplía el ámbito de los beneficiados por los acuerdos y por la gestión del Gobierno. Esta legislatura se va a caracterizar por una cosa, por patentizar las virtudes del diálogo y la negociación, tal y como pedimos en el debate de investidura, Sr. Presidente, antes de que diera usted el primer paso como presidente, y ahí están las actas del *Diario de Sesiones* para demostrarlo, por eso, Sr. Antich, los socialistas estamos orgullosos de la línea de negociación y diálogo seguida por este gobierno. Por eso, analizar la gestión de este gobierno es analizar los acuerdos, las negociaciones exitosas, que han sido muchas, que ha habido.

Dos han sido los grandes ámbitos de negociación, uno dentro de nuestra comunidad autónoma, fuertemente relacionado con la crisis económica, y otro respecto al Gobierno de España. Vayamos por partes.

El primer gran ámbito de negociación es el que tiene como objetivo seguir dando pasos hacia un nuevo modelo económico y se encuentra fuertemente vinculado a la lucha contra los efectos de la crisis económica. Seguimos en situación de crisis económica y seguiremos durante algún tiempo, aunque se empiezan a ver señales positivas, basta ver el cierre de la bolsa de Madrid, ayer, para comprobar que el verde se instaló en todas las pantallas y que, curiosamente, curiosamente y llamativamente una constructora, SACIR, encabezaba el ránquing de la recuperación, es llamativa una cosa que no sucedía desde hacía bastante tiempo. No obstante, también en cierta paradoja, este invierno nos va a tocar sufrir quizás los peores efectos de la crisis, porque hay que distinguir lo que es la crisis y lo que son sus efectos, como la enfermedad y sus secuelas, porque había alguien que no lo acababa de entender muy bien.

Tengo que alabar, Sr. Presidente, que en su discurso tratara la cuestión con absoluto realismo, nos esperan tiempos muy difíciles. ¿Qué hacer? En su discurso de ayer se nos dieron las claves de lo que ha sido y va a ser la actuación de este gobierno. Pero antes de valorar lo que ha hecho este gobierno, permítame una pequeña reflexión acerca del papel de las instituciones públicas en la economía, para aquéllos a quienes les guste buscar razones de culpabilidad en lo que está pasando, y con ello entraremos en la siguiente paradoja.

La siguiente paradoja nos dice que la economía que se dice liberal necesita al Estado para poder prescindir de él. Miren, lo primero que debemos de recordar es que la crisis económica nace siempre, indefectiblemente, de un període de prosperidad, es una tautología, es una obviedad; la prosperidad se quiebra porque hay errores en la misma, si la prosperidad estuviera bien gestionada no se producirían crisis o éstas serían irrelevantes. Si las leyes de la física nos demuestran que no existe el movimiento contínuo, las leyes de la economía de mercado nos indican que en ella no existe la prosperidad contínua, por eso ha habido muchos teóricos de la crisis económica, que hablan de su carácter cíclico, que sostienen con acierto que cada x años se produce una contracción de variable intensidad. Pues bien, cada vez que la economía de mercado entra en crisis, en abierta paradoja, se recurre al Estado para que la ayude a salir, y cuando se entra nuevamente en un ciclo económico expansivo se pide al Estado que no intervenga hasta que llegue la siguiente crisis.

Con ello, llegamos a la paradoja de la economía de mercado, cuando funciona sola produce crisis y necesita estar intervenida por el Estado para lograr recuperar la prosperidad, porque la economía de mercado no confía en el mercado para solucionar sus problemas estructurales. Más allá de la paradoja, llegamos a la primera conclusión: los causantes de una crisis económica son los agentes económicos en épocas de prosperidad.

Y ¿cómo se sale de una crisis? Ya sabemso que esa es la tarea que la economía de mercado reserva para la administración, para el Estado. En estos momentos no hay ni un solo economista en ningún país que no haya pedido a los estados, que haya pedido, perdón, a los estados que se abstengan de intervenir, ninguno, todo el mundo se gira hacia los estados, en un llano reconocimiento de la incapacidad del sistema de economía de mercado para resolver la crisis. La gente no se gira hacia las empresas, se gira hacia el gobierno, a ver qué hace.

Cada día vemos en los medios de comunicación noticias de sectores productivos que anuncian ...

(*Remor de veus*)

Déjenlos, déjenlos pobrecitos, les queda eso.

Mire, ... anuncian, ...

(*Continua la remor de veus*)

Tranquilos, no pasa nada, no pasa nada, queda poco.

Miren, cada día vemos noticias en los sectores productivos que anuncian que este año o en estos momentos están ganando menos que en años anteriores o que están sufriendo pérdidas, y lo que tienen en común todos ellos es que ninguno dice: no se preocupen que nuestro sector, dentro de un sistema de economía de mercado, sin intervención de la administración, lo solucionará; eso no lo dice nadie. Antes al contrario, todos los sectores se giran al Estado y le exigen que solucione el problema de mercado. ¿Qué hace el gobierno para solucionar el problema, se preguntan? Si el propio mercado es el culpable de la crisis ni que decir tiene que la gravedad de la crisis y la dificultad para salir de la misma depende de la intensidad de los errores que hayan cometido los agentes económicos en las épocas de prosperidad, puesto que hemos visto que es en las épocas de prosperidad cuando se generan las crisis.

Aquí en Baleares, contamos con un problema añadido que nos dificultará especialmente salir de la crisis, y es que la administración autonómica, que también es un agente económico, si como tal lleva una política desacertada en época de prosperidad, por ejemplo inyectando sumas extraordinarias en la economía cuando éste está en un proceso acelerado de crecimiento, la impulsa hacia un desastre amplificado. Cuando hay exceso de dinero en circulación, como ha pasado en tiempos recientes, lo que debería de haber hecho un buen gobierno es disminuir este exceso. Deberíamos haber aprendido de las lecciones que nos da la historia, y valga por ejemplo lo que sucedió en la España de los siglos XVI y XVII, en que la gran cantidad de metales, oro y plata que llegaba de América, fue el prólogo de una crisis tremenda. ¿Cómo era posible que después de circular tanta riqueza -se preguntaban- España estuviera en una completa ruina?

Miren, los arbitristas españoles de la Escuela de Salamanca se dieron cuenta de lo sucedido y decía, como por ejemplo Pedro de Valencia: el daño vino de haber mucha plata y mucho dinero que es y ha sido siempre el veneno que destruye las repúblicas y las ciudades. O Cellórigo, en el año 1600 decía: que el mucho dinero no sustenta a los estados ni está en él la riqueza de ellos. Con estas ingenuas palabras nos advertían del peligro de una aceleración sin control, que es lo que pasó en aquél momento y lo que ha pasado recientemente.

¿Qué tenía que haber hecho el Estado en época de prosperidad? Las lecciones no son nuevas, todo esto es muy viejo, están contenidas, para a quien interese el memorial que dirige un tal señor llamado Luís Ortíz, que es un funcionario de la hacienda castellana en la época de Felipe II, al propio rey, indicándole que lo que tenía que hacerse en época de prosperidad, cuando hay una aceleración en el sistema económico, lo que se tiene que hacer es reducir el dinero en circulación para invertirlo más adelante, invertir en sectores, capítulos productivos. Remedios los había, viejos y conocidos, ¿qué se tenía que haber hecho? Estabilizar la economía, templar el exceso de crecimiento, dedicarse a la inversión productiva; pero quienes gobernaron durante la prosperidad en esta autonomía, en pleno siglo XXI, ignoraban la sabiduría que ya se tenía en el XVII, y sin más cultura económica que el manual de instrucciones de la *play station* el gobierno anterior se dedicó a impulsar la construcción, cuando ésta funcionaba a toda máquina, acelerando el cataclismo final, que es lo que hicieron, ni más ni menos.

(*Remor de veus*)

Miren, los gobernantes miopes, en lugar de darse cuenta que el crecimiento desmedido es a la economía como el cáncer al cuerpo humano, en su soberbia lo que creen es que es su mérito. El ejemplo que quizás me resulta más querido es el de la Francia de Luís Felipe, de mediados del XIX, que reinó en Francia cuando la industrialización era un caballo desbocado; su primer ministro, Gizot, se dirigía a los burgueses industriales, diciéndoles: “enriquecéos” -era el lema de su reinado-, “enriquecéos”; creyendo que el éxito económico de las clases pudientes le garantizaba apoyos de futuro.

Aquí hubo un gobierno que se dirigió especialmente a las constructoras, diciendo, enriquecéos, creyendo que las inauguraciones le garantizaban el éxito electoral y las facturas raras la campaña electoral. Viva quien gasta, fue el lema de un gobierno y de otro gobierno, viva quien gasta. Luís Felipe acabó siendo rey de las barricadas, destronado y con una crisis social tremenda, y aquí pues todos sabemos lo que nos está pasando. Si me permiten una anécdota, pronto se representará en el Teatro Principal de Palma una opera, La Boheme, que está ambientada en la época de la Francia de Luís Felipe, y no podrán menos que recordar recientes tiempos de esta comunidad autónoma cuando mediado el primer acto, entre actos de despilfarro, un tal Marcello grita: viva quien gasta; y todos los partícipes a coro gritan: *dividiamo il botino*, dividamos el botín. Si me permiten una pequeña anécdota, en dicha opera, hace diez años intervino en el papel de Musetta, como soprano ligera, la Sra. Rosselló, conocida por según qué asuntos: *dividiamo il botino*, toda una premonición.

Aquí también tuvimos un gobierno con el lema enriquecéos, pero ya digo, no dirigido a la burguesía industrial sino a las grandes constructoras, y en esa orgía de velódromos y autopistas nos aceleró hacia una crisis sin precedentes, de cuyos efectos desestabilizadores, por el momento, nos está librando la concertación llevada a cabo por patronal, sindicatos y este gobierno. Y es que al error de inyectar dinero en la economía en época de crecimiento, en lugar de detraerlo, como ya sostenían los clásicos desde el XVII, se añadió un segundo error más grave todavía: convertir la construcción en el motor de la economía. La construcción no genera riqueza más que en la

actividad especulativa que la rodea, lo que hace la construcción es hacer que el dinero circule, pero no crea riqueza; produce enriquecimiento de persones o empresas, gracias a la especulación de los precios, que siempre se traslada a los consumidores, pero no genera riqueza para el país. Con unos cuantos bloques de pisos un empresario puede hacer fortuna, pero el país no está generando una base sólida de desarrollo.

Y si me permiten volver a mis admirados arbitristas del XVII, cuando Cellórigo criticaba a Felipe II por no haber actuado correctamente en la fase de abundancia, en la fase de prosperidad, le decía que la riqueza ha andado y anda en el aire y no en bienes que fructifican y atraen para sí como más dignos las riquezas de afuera sustentando a las de dentro. ¿Qué le decían? Que el Estado se debe dedicar a la inversión productiva, no a gastar, a la inversión productiva, y la construcción no lo es. No hay mejor inversión productiva hoy en día que la que se haga en el sector del conocimiento, por eso hay que cambiar de modelo. El caduco modelo de la derecha, especulación y construcción, debe ceder paso a un nuevo modelo que, por medio de una mayor inversión en conocimiento, nos permita ser más productivos. La fuente de riqueza más sólida y segura es el conocimiento, que sirve para disponer de una mano de obra mucho más productiva.

Al basar la economía en la construcción, cuando llega una época de crisis, la destrucción de puestos de trabajo es rapidísima y la recuperación del desempleo es muy díficil. Como comunidad autónoma, tenemos delante de nosotros, y de cara al futuro, dos opciones: la primera, repetir el modelo fracasado, manteniendo la construcción como motor económico; la segunda, optar por un nuevo modelo, basado en el conocimiento y la productividad.

Sr. Presidente, usted ha optado por dar pasos para un cambio de modelo, tal como se debe de hacer, contando con todas las complicidades sociales. En noviembre de 2007, se daban los primeros pasos al firmar las bases para el diálogo social, llegando finalmente, en febrero de 2009, a cerrar el pacto social de mayor importancia en toda la historia de nuestra comunidad autónoma; el Govern de las Illes Balears, la Confederación de Asociaciones Empresariales de Baleares y los sindicatos Comisiones y UGT firmaron los diez acuerdos de la Mesa de Economía, que durante los próximos años desarrollará medidas e iniciativas para promover la competitividad, la innovación y la investigación en todos los sectores productivos de las islas.

En junio se firmó el acuerdo global de la Mesa de Turismo y el acuerdo general para la competitividad, ocupación y cohesión social. A estos acuerdos se suma el pacto por una vivienda adecuada y asequible, mayo de 2008; el acuerdo de concertación en materia de ocupación; el pacto por los derechos sociales básicos, enero de 2009, y los acuerdos de la Mesa por la Ocupación y la Cohesión Social.

Desde nuestro grupo parlamentario, queremos que conste en este *Diario de Sesiones* el mejor reconocimiento a los sindicatos, patronal y Govern por el gran trabajo que se ha hecho, una labor sin precedentes que ha configurado la brújula política de esta comunidad autónoma para los próximos años. Hay quien prefiere que el Gobierno haga velódromos y autopistas, hay quien piensa que los acuerdos, que este tipo de concertación, son simplemente papeles en los que se ha perdido el tiempo, y que un gobierno que no maneja la paleta de cemento no hace nada. Hay quien piensa que un gobierno no hace nada si no dedica su tiempo a hacer que poder inaugurar, con hormigón, canapés y agencia de publicidad, un mensaje para aquéllos australopitecos que piensen que la capacidad de un gobernante es directamente proporcional a los quilómetros de autopista que inaugura.

Miren, nuestra más reciente historia ha demostrado que gobierno que organizan trofeos de golf a 4 millones y medio, equipos ciclistas de 18 millones, televisiones públicas de 150 millones, que construyan autopistas en dos años, velódromos en uno, que para presentar el proyecto de una ópera se gastan 1 millón y medio, etcétera, esos gobiernos no tienen un objetivo distinto que el de aquéllos emperadores romanos que con pan y circo pretendían narcotizar el sentido crítico de un pueblo. Este gobierno ha trabajado con eficacia y eficiencia en un nuevo modelo, y está aquí ya el nuevo modelo del pacto para la competitividad, la ocupación y la cohesión social.

No puedo acabar sin dejar de hacer mención a las relaciones con Madrid, como se suele decir aquí; si la concertación social ha sido un gran éxito y será una obra que tiene que marcar la orientación de este gobierno y de futuros gobiernos, porque el trabajo hecho no se agota ni un año ni en dos ni en tres, no sería justo con su trabajo, Sr. Presidente, si no hiciera referencia en mi intervención a los continuos éxitos que ha significado la negociación con el Gobierno de España. Esta anualidad disponemos de 500 de los 2.800 millones de euros de inversión estatal, valoramos muy positivamente el haber trasladado 100 millones del ejercicio pasado a éste, y felicitamos por ello al conseller de Economía, ya que por el agravamiento del desempleo ese dinero es más necesario ahora que en el ejercicio pasado.

El pasado mes de mayo de 2009 se firmó con el Ministerio de Fomento y los presidentes de los consells insulares una inversión estatal en carreteras de 568 millones de euros, hasta el año 2017, para 46 carreteras no sometidas, no sometidas a prisas electorales ni electoralistas, porque no se puede entender, y pese a que uno trate de hacer pedagogía al respecto, que no debe de haber prisas, porque a veces las prisas quedan pasadas por agua, así que ... tranquilidad y sin urgencias, sin urgencias.

(*Aldarull a la sala*)

Sr. Presidente, ... me gusta cuando gritan, me encanta ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Anim a la calma i a deixar acabar el portaveu socialista.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Sr. Presidente, su iniciativa personal de llevar a cabo un plan Renove para nuestra industria turística no sólo fue aceptada por el Gobierno de España con el incondicional apoyo de nuestro secretario del Estado de Turismo, sino que la hizo propia y exportable a otras comunidades con gran éxito, como ha demostrado con las cifras que ya tenemos encima de la mesa con el gran porcentaje que corresponderá a nuestra comunidad autónoma, 21%.

Miren, hasta la inversión necesaria para el tranvía de la Playa de Palma hay que computarla en el haber de este gobierno, usted tiene el dinero, cierto que no se ha hecho el tranvía todavía, pero es que yo en el año 98 estaba en esta cámara oyendo un debate sobre el estado de la autonomía, y el presidente decía que inauguraría el tranvía en el 2009, no tenía el dinero ..., perdón, en el 2009 no, en el 1999, perdón, hace diez años, se iba a inaugurar en 1999, naturalmente no había dinero. Ahora se hace el paso correcto, primero el dinero y luego las obras.

(*Remor de veus a la sala*)

No puedo dejar de lado lo más importante de cara al futuro, que es el acuerdo de financiación autonómica que garantiza que Baleares esté en la media de las comunidades autónomas de este país ...

(*Remor de veus*)

... abandonando por fin la cola de España en la que nos situó el “aznarato”. Sr. Rodríguez, por favor, que estoy cuidando mucho desde que es candidado, para que tenga un buen resultado, haga el favor, déjeme intervenir ... He contestado por alusiones.

Bien. Nuestra valoración -continúo, si me lo permiten-, nuestra valoración sobre el acuerdo de financiación autonómica no es una fácil alabanza a toro pasado, miren, en el anterior debate sobre el estado de la autonomía, planteamos tres puntos fundamentales que debía tener el nuevo sistema de financiación, y ahí está el *Diario de Sesiones* para demostrar lo continuo de nuestra posición. Sosteníamos que tenía que hacerse un cálculo de necesidades referido a las distintas materias a financiar, cosa que no tenía el antiguo sistema, este sistema lo tiene. Nuestra segunda necesidad era que la población fuera la principal variable de referencia, se consiguió. Y nuestro tercer problema, que planteamos con carácter previo a la negociación, era que el Fondo de suficiencia era injusto para Baleares, pues no tenía límite a la solidaridad, y hete aquí que en el acuerdo de última hora que logró el Sr. Presidente ese fondo tiene un límite y es que Baleares se mantenga en la media de financiación de España, como le pidió este parlamento por unanimidad, aunque algunos tal vez no creían que lo pudiera lograr y ahora a lo mejor se arrepienten de ello.

Si cualquiera de nosotros hubiera dicho que en poco más de dos años de legislatura se habría llegado a un amplio acuerdo social sobre el futuro modelo económico de Baleares y que se habrían resuelto satisfactoriamente temas como el de la financiación, nadie nos habría creido. Conclusión: miren, no he pretendido, y lo han visto, señoras y señores diputados, con mi intervención caer en la alabanza fácil y por ello no he dicho nada que no esté asentado en la más tozuda realidad.

(*Remor de veus*)

He pretendido explicar, en la estrechez de este trámite que nuestro grupo socialista puede dirigirse a ustedes, señoras y señores diputados y a todos los ciudadanos, que los pasos adecuados para gobernar una comunidad no están en el corto plazo de inauguraciones y gasto improductivo y supérfluo, sino en construir consensos que permitan que entre todos podamos avanzar hacia el futuro, aprendiendo de los errores y sin olvidarlos, entre todos, agentes sociales y gobierno. Dicho en pocas palabras: más inversión y menos gasto, y sobre todo más inversión en nuestro capital humano, en hacernos mejores que una crisis económica podrá quitarnos lo que tenemos, pero no nos quitará nunca lo que sabemos.

Sólo me queda desear que la oposición no continúe aislada del proceso de construcción de la nueva economía de Baleares, que resuleva rápidamente sus problemas internos y que se sume a la gran tarea que tenemos en estos tiempos de crisis: diseñar la nueva economía de Baleares; abandonar la economía del ladrillo y la especulación productiva y apoyar todo lo que signifique educación, formación y conocimiento. Este año, Sr. Presidente, se han sentado las bases, ahora toca desarrollar los acuerdos, que el futuro desde luego está en nuetsras manos.

Nada más, señoras y señores diputados.

(*Aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Diéguez. Sr. Rodríguez?

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

Sí, Sra. Presidenta. He sido aludido por el portavoz del Partido Socialista y quiero derecho a réplica.

LA SRA. PRESIDENTA:

Le doy la palabra y no entre en el fondo de la cuestión, por la alusión irónica.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Sra. Presidenta, una cuestión de orden. Según el Reglamento no puede intervenir hasta que se acabe el debate.

LA SRA. PRESIDENTA:

A ver ...

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

¿Me da la palabra o me la quita, Sra. Presidenta?

LA SRA. PRESIDENTA:

Le doy la palabra por alusiones.

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

Gracias, Sra. Presidenta, muchas gracias. He sido aludido aquí por el representante del Partido Socialista Obrero Español, el que ha venido aquí esta mañana a hacer befa, mofa y bufa de este parlamento. ¿He entendido de su discurso, entre otras cosas, que aconsejaba a los 80.000 parados que invirtieran en bolsa?

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Rodríguez, no li dono la paraula ...

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

¿He entendido esto?, ¿que los parados de aquí, de Baleares, ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Rodríguez, no li dono la paraula ...

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

... invertir en bolsa? Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Ha fet ús de la paraula, ha dit el seu nom, el seu cognom i ha dit que vostè era candidat i que l'ajudaria a guanyar les eleccions, el que jo entenc és una al·lusió irònica, si vostè vol contestar a això, li dono un minut, però no per entrar en el fons de la qüestió ...si no, li llevaré la paraula.

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

Yo también haré otra alusión irónica, Sra. Presidenta. Me parece que este portavoz ha hecho un discurso, se ha mofado, ha hecho befa y se ha reído ...

LA SRA. PRESIDENTA:

No li correspon a vostè ...

EL SR. RODRÍGUEZ I BARBERÁ:

... de todo el Parlamento de las Islas Baleares. Gracias, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Li retir la paraula.

(*Alguns aplaudiments*)

S'aixeca la sessió que recomençarà a les 16.00 hores.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma